

MODLITBOU PROTI POMLUVĚ

Pomluva. Jak dokáže ublížit! Jak se dokáže šířit s až neskutečnou rychlostí a zlomyslností! Co může pohnout člověka k tomu, aby o někom šířil nepravdy? Často se jedná o závist, která může přerůst až v nenávist. Blahoslavená Marie Terezie de Soubiran la Louviere (1834–1889) vlivem neodůvodněných a falešných pomluv musela dokonce opustit řeholní společenství, které sama založila.

Marie Terezie se narodila 16. května 1834 na zámku v Castelnaudary v jihovýchodní Francii jako dcera baro-

mladé dělnice. Ve svých 34 letech byla generální představenou řádu zvolena právě Marie Terezie de Soubiran.

Castelnaudary, rodné město Marie Terezie de Soubiran

Dalších 5 let však pro Marii znamenalo velké utrpení. Pomluvy o finanční zpronevěře nové představené, které šířila jedna ze spolusester, byly důvodem, že ještě stále mladá zakladatelka řádu nejen musela odstoupit z funkce představené, ale dokonce opustila svůj milovaný řád. Tyto pomluvy se později ukázaly jako lživé a jejich původcem byla jedna starší sestra, které se přezdívalo Černý červotoč. Útočiště našla Marie Terezie v klášteře milosrdných sester v Paříži, kde žila posledních 16 let života.

Přesto si zachovala velkou důvěru v Boha

Letecký pohled na Castelnaudary

a vedla pokorný život ve skrytosti. Tehdy napsala: „Bůh je věčným pramenem veškerého poznání, veškerého dobra. My jsme pouhým příkopem, do nějž padá jen pár kapek z onoho zázračného zřídla.“ Zemřela 7. června 1889 se slovy „Přijď, můj Pane, přijď!“. O rok později byla plně rehabilitována novou generální představenou kongregace. Blahořečení proběhlo v roce 1946.

Blahoslavená Marie Terezie de Soubiran a její život nás mohou vést k uvědomění si toho, jak hrozné důsledky může mít „obyčejná“ lidská pomluva. Mysleme na to, kdykoliv budeme mít nutkání o někom říct někomu jinému něco, co jsme slyšeli od někoho jiného.

Zdroje
Schauber, V., Schindler, H. M. Rok se svatými. I. vyd. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1994.
mariauxiliatrice.catholique.fr
catholica.cz
bistum-augsburg.de

Foto: Iulia Sokolovska - Adobe stock; Aubry Françon - wikipedia.org; Public domain

BERÁNEK S PROBODENÝM SRDCEM

„Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda.“ (Jan 19, 34b)

OTEC BEDŘICH HORÁK

Přípletl jsem se nedávno k diskusi o tom, jak to bylo s Ježíšem, když umíral na kříži, spíše tedy těsně po tom, co zemřel. Při pohledu na vyobrazení Ukřižovaného, jak ho vidíme na stěnách kostelů i v křesťanských příbytcích a institucích, se můžeme trochu pozastavit a uvědomit si jednu zvláštnost (většinou už jsme ale na to zvyklí a nějak mimořádné nám to nepřijde): jak to, že má ránu na pravém boku, když srdce se nachází na levé straně?

Především v Janově evangeliu, které jako jediné nám líčí ránu kopím od římského vojáka, nemáme přímou zmínku o tom, že Kristovi probodli srdce, ale bok. A který bok to byl, tam také nestojí. Nabízí se vysvětlení, že malíři a sochaři to dělají podle nějakého vzoru, díla, které jeho autor (možná neznalý stavby lidského těla) podle své představy vytvořil. Ale i někteří současní vykladači Písma uvádějí, že to byl právě pravý bok, a pokud chceme brát jako důkaz Turínské plátno (ve kterém bylo zavinuto Ježíšovo mrtvé tělo), i na něm zeje rána na pravé straně. Lékař, zkoumající toto plátno, napsal, že „kopí vojínovo se svezlo po šestém žebru, jater se vůbec nedotklo a vrazilo do pravé předsíně (srdce)*. Patrně rána z pravé strany do srdce byla u římských vojáků osvědčená technika.

Proč to ale onen voják udělal? Buď chtěl zasadit ránu z milosti, anebo (a tuto možnost podtrhuje předchozí zmínka, že „viděli, že je mrtev“) to bylo ujištění o tom, že skutečně

zemřel, když skončil nápadně dříve, než zločinci ukřižovaní spolu s ním. Těm museli přelámat kosti, aby je usmrčené mohli sundat z křížů – nesměli totiž viset na dřevě o sobotě a navíc o Velikonocích, aby nepřivolali prokletí. Nový den totiž u židů začínal večer, první vyšlou hvězdou.

Nezlámání kostí Ježíšovi mělo poukázat na něj jako na pravého velikonočního beránka, kterému se nesměly zlámat kosti – tento beránek zachránil Izraelity před smr-

tí prvorozených a znamenal konečně možnost odejít z egyptského otroctví. Ježíš – Boží Beránek – ochránil lidi od věčné smrti a osvobodil je od otroctví hříchu. Není nezajímavé, že Ježíš podle Jana umíral na kříži „v době příprav“, když se nedaleko v chrámě zabíjeli beránci určení pro obřadní večeři.

Dost důležitý je údaj, který evangelista uvádí vzápětí, že totiž z Ježíšovy rány „vyšla krev a voda“. V osrdečniku a srdci zemřelého člověka se hromadí krevní sérum (tekutina čirého zabarvení připomínající vodu) a krev. Zmínku o vodě a krvi neuvádí evangelista jen

tak mimochodem – to je zdůrazněno v následujícím verši o očitém svědectví evangelisty. Voda je v Janově evangeliu symbolem Ducha Svatého. V 7. kapitole evangelia stojí: „Ježíš... hlasitě zvolal: »Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mě věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra.«“ Evangelista krátce před zmínkou o probodeném boku napsal, že když Ježíš umíral, „odevzdal svého Ducha“ (v českých překladech je místo toho jen málo říkající výraz „skonl“).

Církev se, podle Jana, rodí z boku Kristova (jako Eva z boku Adamova, jak to napsali někteří církevní otcové), už Kristovou smrtí a těsně po jeho vzkříšení dostává Ducha Svatého. Voda a krev jsou, podle významných komentátorů Písma, symboly těch nejdůležitějších svátostí, které vytvářejí církev – křtu a eucharistie. Voda, jak je zřejmé, se vztahuje ke křtu a krev, která vzniká proměněním vína, se podává z kalicha při mši svaté. Krev je podle Bible sídlem života. Ježíšova krev při eucharistii nám silně zdůrazňuje, že Ježíš

za nás dal svůj život, a tak ukázal svou obrovskou lásku k nám.

Ve středověku dal evangelní text o probodeném boku základ k účtě k Božskému Srdci, které nás milovalo nesmírnou láskou a nechalo se kvůli nám probodnout. Právě v červnu bývá slavnost Ježíšova Srdce, připomínající tak velikou Boží lásku k nám. Ať při této slavnosti dokážeme za to Bohu ze srdce poděkovat. Ať tuto vděčnost v nás vzbudí každý pohled na Ježíšův kříž.

* R. M. Hynek, Muž bolesti. Lékařský obraz ukřižovaného, Olomouc 1946, II, 168.